

minuttur vóru farnir í tíðarinnar hav í Havnini hesi fimm árinu tú vart her suðuri.

Á kondittarinum vart tú væl móttikin og kendi teg sum heima. Tú vart partur av einari stórarri familju, ið hevði sína dagligu gongd her. Andras í Norðadali og Hornabóndin vóru eisini limir av hesi familju. Mangan sótu teir í hórðum orðadrátti á Kondittarróðnum og løsu alskins spjaldrabókstavar niður yvir kaffi og kókur. Langaðu nevan í borðið og vildu rópa sekstíára kátastu illsinisgleps út yvir Káta hornið, Fransa brekku, Aarvegin og Vaglið. Sigarin hjá Hornabóndanum fann seg í øllum hesum kropsmáli. Hon hekk so slunkin niður av var-akantinum, men ærðist og raknaði við, tá ið borðið fór at rósa í hesum mikla kjaki. Hornabóndin festi í aftur og roykurin toygdi seg út eftir gólvinum og hekk fastur í teimum gulu, orangelittu gardinunum, sum vóru settar við brún-um mynstri. Myndirnar hjá Kampmann hóskaðu so sera væl til hesar gardinur, ella tað øv-ugta kundi verið sagt.

Sigarin hjá Hornabóndanum fekk fólk í jólahýr. Kepparnir sótu á knønum, ella løgu við síðuna av borðinum og lótu ikki við seg koma. Teir vistu sum var, at kjakið var ikki floymur av orðum, men ljóð og kropsmál, og tað vistu øll eisini, sum inni vóru. Ikki gjørdur teir nógv um skal, men vóru friðar-fólk og ein partur av Havnini. Hetta gjørdi staðin farvurikan har bæði ekspressionisma og impressionisma ráddi í eygna-krókum, keppum, hattum, frakk-um, kroppi og gummistívlum bæði hjá Andras í Norðadali og Hornabóndanum og øllum, sum fóru oman eftir og niðan eftir Aarvegnum.

Hornabóndin mátti onkuntíð. Hvor munur var ímillum alda, báru og bylgju? Hetta filosofiska, sum lá yvir manninum, keppi-num, riðibúksunum og ikki at gloyma seruttini var sum ein bára, ein bylgja, ein alda, ið fór yvir Havnina upp undir jól 1966.

Úti hjá Absalon Eysturoy vóru tey í jólahýri. Gertrud, kona Absalon, hevði fingið sær for-rætning. Eina blómuforrætning - Orkidé. Absalon var hegnis-maður og hevði smíðað. Blómu-handilin var beint við síðuna av inngongdini. Hetta vóru vertimír tey fimm árinu, tú vart her suð-urí. Heiðursfólk. Her fóru lótar-nar avstað undir bitunum hjá Absalonni og Gertrud - digst við Gamla kirkjugarð. Friðarligari granna fekst tú ikki. Grantróini í kirkjugarðinum lótu við greinu-num. Heilsaðu teimum deyðu og ynskta teimum gleðilig jól, sum løgu undir grøntorvu og taldu jólni. Innandura var eisini grønt - serliga til hesi jólni, nú Ger-trud hevði fingið sær sölubúð við marglittum blómum. Eitt jóla-prýði høvdu vit fingið frá Orki-dé við góðum ynskjum um eini gleðilig jól og eydnuberandi nýttár og takk fyri alt, ið tí farna og farnum tíðum.

Hetta var fyrstu ferð, at eitt jóla-prýði stóð framman fyri tær. Tú hugdi eftir hesum grønu greinum og tí leiftrandi ljósi-num, ið spældi á veggjunum og helt, at Sofus og Johanna Jensen vóru eitt sindur óparalig, tó so triggjar minuttir høvdu tey klár-að at hildið saman. Men tey sum

lógu í kirkjugarðinum høvdu ligið leingi. Hjá teimum vóru triggir minuttir sum túsind ár og túsind ár sum triggir minuttir. Tey høvdu verið her á Guðs grønu jørð, men høvdu ikki verið til roynd hjá Sofusi og ikki var tað Johanna, ið helt vakt yvir teim-um. Nei, tað var øll Havnini, ið lá yvir tí stilla kirkjugarðinum og gav teimum deyðu friðselt glámlýsi úr Vágsbotni og Skipa-smíðjuni. Nøkur gøtuljós stóðu við Dalagøtuna og mongdaðu seg upp í døkka, dimma glám-lysi og præðkaðu Guðs frið á jørð og í menniskjunum góður tokki og vælsignaðu tey deyðu í tí myrku grøvini. Hetta vardi fleiri ferðir triggjar minuttir, meðan sitið varð framman fyri gluggan í Jóannes Paturssonar-gøtu aftan á ein strævnan dag saman við Sofusi og Johannu Jensen.

Løturnar fóru at fækkast framman fyri vindeygad digst við Gamla kirkjugarðin. Niður-teljingin var byrjað. Her stóð eingin Johanna Jensen framman fyri tær og hugdi at klökkuni. Tað var óneyðugt, tí stundarløt-urnar drógu seg sjálvar opp á tráð. Tær høvdu verið nógvar og góðar.

Absalon og Gertrud vóru tvey musisk menniskju, hann sum handverkari og hon sum góður sangari. Onkuntíð tramp-aði hon í gólvið fyri at fáa okk-um upp at syngja. Hon hevði eitt gott klaver í stovuni. Hetta kvöldið upp undir jól 1966, nú blómubúðin Orkidé hjá Gertrud og Absalon hevði fett sær á í Jóannes Paturssonargøtu, var ein boðannardagur av teimum frægu.

Henni dæmði sera væl sang og somuleiðis okkum. Hon bað okkum hetta kvöld 14. desember 1966 koma upp at syngja.

- Nu skal við syngja julesalm-

er. - Gertrud var dansk. - Vi skal også synge den der: Der flyver så mange fugle.

Jóannes Nolsøe setti seg við klaverið, og vit sungu jólaløg og ikki at gloyma: Fra Halum til Bælum, Nonnen hun sang i det hellige kor, Der flyver så mange fugle, Barn Jesu sum i krubbu lá og ikki at gloyma: Teir heilagu kongarnar. Her var rómur og himmalin var á Guðs grønu jørð, sjálvt við Gamla kirkjugarð. Gertrude og Absalon brosaðu. Tey vóru kanska eitt sindur sorg-blið, tí tey vistu, sum var, at hetta var tann síðsta jólakonser-tin við Gamla Kirkjugarð við okkum sum sangarum. Eigil, Mortan, Jóannes, Hans Olaf, Jógvan Ólason og greinskrivarin sungu so tað gnetti í. Kenslu-borna lotan rann avstað. Eitt lag, sum ofta var á lofti, tá hýrurin

var av tí besta var: Sig nærmer tiden, da jeg skal bort, jeg hører vinterens stemme, ti også jeg er kun her på træ.

Blómuangin frá Orkidé salv-aði lötuna í turkis og blómuanga av Bethlehems flótum.

Absalon vildi altið hava Gertrude at syngja: Fader vor upp undir endan. Tá vistu vit, at nú vóru triggir minuttir eftir til henda konsert fór at enda. Gertrude reisti seg úr stóli, og settist við klaverið og sang: Fader vor. Hvor tónasmiðurin var, veit greinskrivarin ikki. Sama ger. Tá var stilt í hól og Absalon, mundi óiva minnst farnar lötur saman við Gertrude í ungdomsárum, mandómsárum og nú, hvar tann styttra tíðin var eftir á hesi fold. Vakra jóla-prýðið á borðinum við tí bleiktrandi ljósinum salaði lötuna og vit takkaðu Gertrude og Absalon fyri frægu stundina her upp undir jól 1966 og ynsktu teimum gleðilig jól. - Ja, somuleiðis, varð svarað.

- Ja, de synger godt de drenge, det må jeg sige. De burde læte at syng. Nej, hvor var det dejligt. - Høyrdu vit Gertrude siga við Absalon.

Kirkjugarðurin lænti tær æv-igar lötur í surtialistiskum stíli. Í millum greinar og steinsettan garð flættaði ljósið seg í bibilsk-ar lindir av blinsktrandi ljósti-num. Vátar greinar og vátir steinar løsu stillisliga Faðir vár saman og vælsignaðu tey, ið báðu so nær teimum sovandi deyðu.

Niðri á Aarvegnum stóð jóla-træið. Tað hevði fest røtur á eini flotoyggj, ið rak við vindi og streymi á Aarvegnum. Træið hugdi at sínum býarbørnum og helt tey vera vældæmd upp und-ir jól. Sjálvt Jóa og Jóannes við trillubørini vóru kinnareyðir nú jólni nærkaðust. Purpurhinna lá um kjálkarnar á børnum í tí frostkláru luftini, ið spældi sær aftan fyri Gamla Bókhandilin. Har vóru eisini purpurreyðar lyndir, sum nálgast upp í vio-lettum og turkislittum duntámi úr glógvandi himnatinum. Jón-hýrunn var í trøum og greinum, í andlitsbragðum á eldri og yngri og í húsatækjum víða um í Havnini.

Frelsunnarherurin kom oman eftir Aarvegnum við Kalla á odda og Ólavi í Horni við stór-

utrummu. Hann slerdi so taktfast á trummuna, ið knelti í millum stein og múr og fekk træið á litlu oyggj at hella vanga av hesum hvølla bresti. Træið visti um Frelsunnarherin og Stóru-trummu hjá Ólavi í Horni, sum var slektaður úr Óravik og frøddi seg yvir henda sermerkta, eggjandi tónleik. Fólk steðgaðu á og vildu hoyra horn-tónleik og eitt orð á vegnum frá obertinum í hesum litla hópi. Hon var norsk og lat lívsorðið tóna millum manna, sum norðmenn gera, ið hava ein boðskap at bera. Teir ljóða, sum um teir píska seg sjálvar upp í skúm við einari kenslubornari gráturødd - og lógi tykist tað, hetta dámar føroyingum. Lúðrasveinarir í frelsunnarherinum við tí hvítu nótataskuni og teimum myrku klæðunum kvinnurnar undir kýsa og mennirnir undir kask-etti, lótu tónarnar fara um Vagl-ið: Once in Royal David City.

Her stóðu vit nakrir lærara-skúla næmingar av bygd og tugdu hesa löt. Vit høvdu hildið saman allar hesar dagar og vóru drignir at hesum orðum og tón-leiki. Her stóð Mortan, Eigil og Jóannes sunnan av landi. Her var Jógvan, Hans Olaf og grein-skrivarin norðan av landi og skuldu nú brynja seg út til at fara undir læraryrki komandi ár.

Oman eftir Aarvegnum kom ein serlingur væl úr hondum greiddur sveinur í koti, reyð-húgvu, knæbuksum og húða-skóm og leiddi eitt ross. Hann høyrði ikki til rithøvundarnar, ið plagdu at steðga á Litlu oyggj, men var ein gróðurfastur oyggj-ábúgvi. Í honum var væl av skaldskapi. Hann plagdi at vitja á Støðini í Fuglafirði og var katolikkur. Her las hann katólsk-ar bønir, tá ið hann legði seg. Hetta var Theodor.

Tann einsamali oyggjarbúg-vin við rossinum - „æsaðinnum“ flutti seg millum mannagýv-unna og fór beina leið til Bethle-hem. Tær myrku rundu brillur-nar góðu honum dām av at hann var framsiggin, hann sá - hann sá barnið í krubbuni og var á veg at tilbiðja tað. Hann vildi fella á knæ og lesa nakrar kat-ólskar bønir við krubbuna. The-odor er russiskt navn og merkir Guðs gáva.

